

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Michaely Bejčkové a Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. Š.**, zast. JUDr. Jiřím Olivou, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, Brno, proti žalované: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Lesná, Brno, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2015, čj. GR/786/Kuc/15, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2017, čj. 31 A 111/2015-141, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal žalovanou (dále jen „stěžovatelka“) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Požadovala poskytnutí informace o stavbě Centrum zelených vědomostí v Bystrici pod Pernštejnem stavebníka Město Bystrice pod Pernštejnem, a to konkrétně popis způsobu nakládání s odpadními vodami, včetně parametrů (kanalizační přípojky, vsaku, retenční nádrže apod.), popis způsobu, jímž byla vyřešena nevyhovující kapacita stoky jednotné kanalizace v úseku KS č. 53-34, do které jsou odpadní vody zaústěny, a dále popis způsobu ověření, že stavba byla provedena v souladu s podmínkami stanovenými stěžovatelkou. Stěžovatelka tyto informace neposkytla s odůvodněním, že není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí stěžovatelky žalobou u krajského soudu. Krajský soud v Brně žalobě vyhověl a výrokem I. a II. napadeného rozsudku označeného v záhlaví zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 24. 11. 2015, čj. GR/786/Kuc/15, a ze dne 16. 10. 2015, čj. GR/780/Kuc/15, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Soud stěžovatelce neuložil povinnost požadované informace poskytnout, avšak posoudit žádosti žalobce jako povinný subjekt ve smyslu informačního zákona.

[3] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, s níž spojila i návrh na přiznání jejího odkladného účinku. Uvedla, že právní názor krajského soudu je nesprávný, poukázala také na nedostatek důvodů rozhodnutí, které považuje z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017 pod sp. zn. IV. ÚS 1146/16 s odůvodněním, že není veřejnou institucí, resp. povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Namítá, že požadované informace se týkají jeho podnikatelské činnosti, poukazuje také na podnikatelské riziko související s takto vykonávanou činností s tím, že se odehrává v konkurenčním prostředí, za účelem

dosažení zisku, a že stěžovatelka je pouze jedním ze soutěžitelů na tomto konkurenčním trhu. Poukazuje na nutnost utajení požadovaných informací, resp. ochranu obchodního tajemství, jakožto legitimní postup ve smyslu příslušných ustanovení občanského zákoníku. Pokud by odkladný účinek nebyl její kasační stížnosti přiznán, byla by nucena informace poskytnout. Tím by byla stěžovatelka značně znevýhodněna oproti ostatním soutěžitelům. Současně upozorňuje na nutnost vyřizování dalších obdobných žádostí a s tím související neúměrné finanční náklady a časovou zátěž. Upozorňuje, že v souvislosti s únikem citlivých obchodních informací by mohlo dojít k ohrožení jejího postavení na trhu.

[4] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějící rozpor s důležitým veřejným zájmem.

[6] Institut odkladného účinku je institut mimořádné povahy, tedy výjimka ze zákonného pravidla v § 107 s. ř. s.; proto i k jeho využití musejí nastat mimořádné okolnosti. Současně je na žadateli o odkladný účinek, aby takové okolnosti tvrdil a podrobně uvedl, proč mají kvůli nim být odloženy účinky pravomocného rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud nejdříve posuzoval podmínku výrazného nepoměru v újmě na obou stranách sporu, tj. zda okamžité splnění povinností vyplývajících pro stěžovatelku z napadeného rozsudku pro ni představuje nepoměrně větší újmu než nevýhoda plynoucí z dočasného odložení tohoto rozsudku pro žalobce. Stěžovatelka spatřuje mimořádnost své situace v tom, že krajský soud jí nařídil posoudit žádosti ve smyslu příslušných ustanovení informačního zákona s tím, že je stěžovatelka povinným subjektem. Obává se, že v důsledku tohoto výkladu bude nucena poskytnout požadované informace, které tvoří její obchodní tajemství. Takový požadavek by se dotkl jejích práv a jejího postavení na trhu, které by v důsledku poskytnutí informací mohlo být ohroženo.

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou dospěl k závěru, že v jejím případě jsou tyto podmínky naplněny. Předmětem řízení o kasační stížnosti je totiž otázka, zda stěžovatelka je či není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, a zda má tedy povinnost informace poskytnout či nikoliv a zda krajský soud tuto otázku správně posoudil. Pokud by NSS vyřešil právní otázku ve prospěch stěžovatelky, tj. napadený rozsudek krajského soudu by zrušil a tím zbavil stěžovatelku povinnosti vyžádané informace poskytnout, šlo by o úspěch ryze akademický, neboť informace by mezitím již byly poskytnuty. Naproti tomu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže za této situace představovat újmu na právech žalobkyně, neboť pokud NSS shledá, že kasační stížnost je nedůvodná, poskytnutí informací se z jejího pohledu nanejvýš „pouze“ odloží na pozdější dobu.

[9] NSS dále posoudil žádost o přiznání odkladného účinku z hlediska zbývajících podmínek v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Zkoumal přitom, zda existuje důležitý veřejný zájem, s nímž by bylo přiznání odkladného účinku v rozporu, a dospěl k závěru, že tomu

pokračování

tak není. Nejvyšší správní soud nepochybně, že zde existuje zájem na poskytování informací, v projednávané věci je však takto vyjádřený obecný veřejný zájem v konfliktu s důležitým veřejným zájmem, kterým je ochrana obchodního tajemství stěžovatelky. Při porovnání těchto dvou veřejných zájmů dospěl NSS k závěru, že je třeba upřednostnit právě ochranu obchodního tajemství s ohledem na nezvratné následky, které by nastaly v případě, pokud by NSS odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Pro úplnost NSS uvádí, že žalobce žádný jiný důležitý veřejný zájem nenamítal; ve svém vyjádření uvedl zejména argumenty relevantní pro posouzení kasační stížnosti jako takové, tj. vztahující se k věci samé, nikoliv však k žádosti o přiznání odkladného účinku.

[10] Na ochraně tvrzeného obchodního tajemství je třeba trvat až do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne ve věci samé.

[11] Soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[12] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu